

Her er lætt at trívast

- Eg havi bara møtt blíðskapi í Føroyum, sigur ríkisumboðsmaðurin Vibeke Larsen

RANDI JACOBSEN
KALMAR LINDENSKOV

Vibeke Larsen er útbúgvin løgfrøðingur, og til 1. juli í fjór var hon skrivstovustjóri í Vestsjællands Statsamt.

Ein dag vendi deildarstjóri hennara í innanríkisráðnum sær til hennara og spurdi, um tað ikki var nakar fyrri hana at bliva ríkisumboðsmaður í Føroyum.

Tað var tí ikki mitt egna hugskot, at eg skuldi søkja starvið. Eg var eisini sera bilsin um at vera í uppskoti til eitt so høgt starv, tí tað var ikki komið mær til hugs.

Vibeke varð biðin um at hugsa um hetta, og hon vildi heldur ikki svara, fyrr enn hon hevði ráðført seg við mannin.

Hann var fegin hennara vegna og helt, at hetta tilbøðið mátti hon ikki siga frá sær. Hann hevði ilt við at skilja, hví hon ikki hevði játtað beinanvegin.

Stór avgerð

- Men eg helt tað vera so stóra avgerð, m.a. tí eg noyddist at flyta, og vildi ikki taka av, fyrr enn eg hevði tosað við hann.

Tað bleiv so til, at Vibeke søkti starvið og fekk tað.

Hon visti so nøkulunda, hvørjar uppgávur hennara fóru at verða í Føroyum, og at tað vóru málsøki, hon var von at arbeiða við í Danmark, eitt nú adoptiónsmál og onnur familjurættarlígg mál.

Afturat øllum kom hon at verða umboð í Føroyum fyri dansku ríkisstjórnina og skal virka sum bindilið millum Føroyar og Danmark.

Hetta helt eg vera stóra avbjóðing, og eg var sannførd um, at eg fór at angra tað, segði eg nei, og hevði eg sagt nei takk, fekk eg neyvan nakrantíð møguleikan aftur.

Maðurin í Danmark

Vibeke hevði ongur trupulleikar við at skula flyta, tí hon eigur bara eina vaksna dóttur, og hon býr í Englandi.

Maðurin eitur Søren Ole Larsen. Hann er lektari og hevur russiskt sum høvuðsgrein. Tá hon fekk starvið, hgsaðu tey um, at hann kanska koma til Føroya, tá hetta skúlaárið er av í summar, men nú er eitt sindur ivasamt, um hann kemur, tey hava nevniliga fingið onkra ábending um, at færr hann starv, trokar hann kanska onkran føroying burtur. Um so er, kemur

Vibeke Larsen er nummar 19 í røðini av fyrst amtmonnum og síðan ríkisumboðsmanninum í Føroyum

hann ikki, tí slíkt vil hann ikki vera atvoldin til.

Tað hevði als ikki verið hóskaði, tá eg nú sitið í hesum starvinum, sigur Vibeke.

Um hann flytir til Føroya ella ikki, hevur ikki tann stóra týðningin fyrri tey eftir 30 ára langt hjúnarlag. Hon hevur ofta ørindi í Danmark, og hann kann eisini koma hugar at vitja, tá hann hevur fri.

Rúmsátt

Vibeke viðgongur, at hon onkuntíð kennir tað í so rúmsátt at búgva á tí stóru borgini, men henni dæmar hvæl kortini at búgva har, tí tað er so hugnaligt.

Tað fyrsta, hon gjørdi, tá hon kom til Føroya, var at læra seg at skilja føroyskt. Í juli mánað var løgtingið ikkisaman, og uppgávurnar hjá ríkisumboðsmanninum ikki so nógv.

Í hálvan annan mánað fekk eg intensiva undirvísing tveir timar um dagin, og eg haldi, at eg eri komin væl eftir tí. Men framvegis er ymist, sum eg ikki skilji. Til dømis skilji eg ikki altíð alt skentið í løgtinginum, men tað kemur vónandi.

At skilja málið væl heldur

hon vera neyðugt, tí hon skal jú fylgja við, hvat fer fram í løgtinginum, og hvat sagt verður í útvarpinum og sjónvarpinum. Hon helt tað skjótt vera lætt at skilja, hvat stóð í bløðunum.

Tað var stórt umskifti hjá henni at koma til Føroya, eitt frammandt land, eitt annað mál, annað arbeiði og at skula vera burturi frá familju og vinfólku.

Altíð á løgtingsfundi

Men hon hevur ikki havt stundir til at keða seg, tí hon hevur lagt so nógv orku í at seta seg inn í føroysk viðurskifti. Haraftrat er hent so nógv alla tíðina av ymsum, hon hevur skulad fylgt við í. Eitt nú vóru samráðingarnar í heyst, og løgtingsfundirnir hava verið nógvir.

Vibeke er at kalla altíð á løgtingsfundi.

Eg havi tá hugsan, at tá ein sessur er í løgtinginum til ríkisumboðsmannin, eigi eg at vera har. Sjálvandi er ikki neyðugt hjá mær at sita í løgtinginum, tá burturav føroysk mál eru fyrri. Men eg kenni tað sum mína skyldu at fylgja við orðaskiftinum og hvat fyrferst, og haraftrat er tað ein oføra

góður máti at læra meira um hetta samfelagið. Og samstundis lærið eg betur at skilja málið.

Tað skerst ikki burtur, at hon brúkar meira orku enn onnur til at lurta, tí málið er henni hóast ali enn fremmant.

Ikki keðiligt

Vibeke dæmar væl, at orðaskiftið hjá løgtinginum er meira politiskt enn tað, hon er von við.

Orðaskiftið er avgjørt ikki so keðiligt sum tað ofta er í fólkatilgitingum. Politikararnir eru ikki so flokstrúgvir í øllum málum sum í Danmark. Hetta ger orðaskiftið so livligt, tí tað koma alla tíðina fram persónlig sjónarmið, sigur Vibeke, sum tá heldur tað ofta vera í so ofríðarlígt í tingsalimum, og av tí at hon enn ikki skilir málið til fulnar, stendur ofta á hjá henni at hoyra, hvat sagt verður.

Hon heldur ikki, at arbeiðið hjá ríkisumboðsmanninum hevur verið meira áhugavert fyrr, tá ið hann hevði fleiri málsøki at umsita. Tá vóru umsitingarlígg uppgávurnar so nógv, sum fóru við allari orkunum. Samfelagið broytist